

[Handelsministeren.]

man stiller spørgsmålet, hvad vi egentlig vil med lovforslaget, må man jo gøre sig klart, hvad jeg har begrundet lovforslaget med: at man vil sikre, at vi kan bevare den danske beværterstand som en selvstændig næringsdrivende stand. Man må nok gøre sig klart, at det er et spørgsmål, om vi har mulighed for at tilgodese det hensyn, som jeg forstår vi er enige om at ville tilgodese, og så gå videre, end vi er gået med lovforslaget her.

Det ærede medlem hr. Albertsen fremdrog en række af disse problemer. Det ærede medlem siger først: hvis nu leverandører af andre varer end stærke drikke samtidig, men ikke som hovedforretning, leverer stærke drikke, hvad så? Dertil må jeg svare, at det er min mening med lovforslaget, at hvis sådanne leverandører af f. eks. kaffe, kød og konserves tillige er leverandører af stærke drikke, må sådanne leverandører kun yde den sædvanlige kredit inden for branchen. Der kan ikke være tale om, at de, fordi de handler med andre varer end stærke drikke, skulle kunne sætte sig ud over lovforslagets punkt 1, der siger, at der ikke må ydes usædvanlig kredit uden tilladelse fra handelsministeren.

Det ærede medlem hr. Weikop spurgte i fortsættelse heraf: hvad er sædvanlig kredit? Ja, det er helt åbenbart, at der er forskel fra branche til branche, formentlig også inden for brancherne fra varegruppe til varegruppe, på, hvad der er sædvanlig kredit. Jeg kan ikke svare andet, end at spørgsmålet om, hvad der forstås ved sædvanlig kredit, må afgøres konkret i hvert enkelt tilfælde efter forelæggelse for den pågældende brancheorganisation, netop fordi der vil være disse forskelle, formentlig også inden for de forskellige erhverv fra varegruppe til varegruppe.

Det ærede medlem hr. Albertsen spurgte videre, om det er helt udelukket, at et vinfirma kan eje hoteller eller restauranter, og jeg må sige, at hvis der er tale om et aktieselskab, hvad der nok i de fleste tilfælde vil være tale om, vil der ikke uden handelsministerens tilladelse kunne gives selskabet beværterbevilling, hvis nogen af aktierne tilhører et vinfirma eller anden leverandør af stærke drikke; og drives beværtingen som et personligt ansvarligt firma, ja, så må

bestemmelsen i lovforslagets punkt 1 sammenholdt med punkt 3 føre til, at en leverandør af stærke drikke ikke kan eje den pågældende restaurant, og i alle tilfælde vil dette kræve en tilladelse fra handelsministeriet i medfør af beværterlovens § 11 — det er den generelle regel om, at der skal en særlig tilladelse til at forene beværternæring med handelsnæring. Jeg tror ikke, der nogen sinde vil være grundlag for at meddele en sådan dispensation.

Hvad angår det positive forslag, det ærede medlem rejste med hensyn til det problem, der melder sig ikke mindst for de unge inden for branchen, der skal etablere sig, vil jeg gerne sige, at jeg har ikke alene megen sympati for, men egentlig også tror, at det er nødvendigt, at man tilskynder branchen til at få etableret en eller anden form for finansieringsinstitut. Jeg indrømmer, at vi, sådan som lovforslaget er udformet, bevæger os ind i begrænsningen på et område, hvor der hidtil har været relativ — under hensyntagen til bevillingen relativ — næringsfrihed, en begrænsning, som ikke kendes af andre erhverv, og så kunne det spørgsmål melde sig, på hvilket grundlag man kunne og burde danne et sådant finansieringsinstitut. I andre erhverv vil der være den almindelige adgang til gennem lån og garantier fra leverandørerne at opnå kredit, og da er det klart, at her stiller man rent faktisk denne branche vanskeligere, end man stiller andre brancher. Jeg vil dog alligevel mene, at initiativet til et sådant finansieringsinstitut under alle omstændigheder må komme fra branchens egne folk. Men som sagt, jeg er helt og ubetinget enig med det ærede medlem i, at der her foreligger et for branchen særdeles alvorligt spørgsmål, som det efter min mening er særdeles nødvendigt at få løst. Jeg tror, at man virkelig skulle haste med denne sag inden for branchen, for det kan ikke nytte, at vi gennem lovgivningen forsøger at bevare det danske særpræg med beværtninger og hoteller som virksomheder, der ejes af enkeltpersoner og drives af disse, hvis man ikke har økonomisk mulighed for at lade denne udvikling fortsætte.

I denne forbindelse har det ærede medlem selvfølgelig ret i, at der består et særligt problem derved, at man ikke på hotel- og restaurationsejendomme kan låne anden